

‘Roepen doe ik niet meer, m’n wanhoop uitschreeuwen is voorbije tijd’

Herman Brusselmans 19 augustus 2024

Herman Brusselmans gaat iedere week op zoek naar het verhaal achter een opvallende kop in de krant of op een nieuwssite. Deze week: Sommige mensen zijn niet goed opgevoed (HLN).

Het reppen over nagenoeg niks moet tot kunst worden verheven. Dat zal nog een heel werk zijn. Intussen is de lucht staalblauw, met daaronder een onpeilbare diepte, waarin we onszelf door elkaar husselen, krieuwelen, en naar adem snakken, zoals kruipdieren wier kruipinstinct is weggenomen. Er zijn krachten die zichzelf overschatten, en bij het oprapen van een speldenpunt hun rug breken. Ze moeten niet per se bestreden worden, maar genegeerd, en als ze met hun schrille stemmetje bedreigingen uiten, moeten we hen uitlachen. Ja, de lach bepaalt en definieert alles. Niet dat er hier en nu veel te lachen valt. Overal is de context verdwenen, wordt het bekijken van zowel de voor- als de achterkant louter gedaan door blinden, en zwaait men met vlaggen zonder vlaggenstok of kleuren. Bij dit alles blijf ik op m’n stoel zitten en probeer ik het ondenkbare een stem te geven. M’n geluiden waaien weg op een giftige wind. Ik hou mezelf voor: je bent te oud, je bent makkelijk te missen, je bent zo goed als afwezig, je bent niet meer degene die de barricaden als z’n thuisfront beschouwde. Soms sta ik op van m’n stoel, en ga ik wandelen met de vrouw, het kindje, de hond. Dat zijn momenten van geluk en liefde, de neiging om vrij te zijn steekt de kop op. We houden halt in het kleine parkje, waar een voetbalveld voor kinderen is, en zie ze spelen, zie ze de bal wegtrappen, zie ze schateren, ze zijn van alle kleuren, ze zijn van alle windstreken, ze zijn van alle mogelijkheden. ‘Nog even en ons zoontje kan ook zo voetballen,’ zegt m’n vrouw, en ik zeg: ‘Laten we hopen dat hij geen topper wordt, of hij zal te veel geld moeten uitgeven aan tattoos.’ Is dit het leven? Vooruitkijken naar de tattoos van je zoon? Ja, waarom niet, dat kan inderdaad het leven zijn, het soort leven waaruit de angst is verdwenen, en als je niet meer bang bent, dan kan niets verhinderen dat je de wereld instapt, dat je grenzen oversteekt, en dat je de hand reikt naar zij die sidderen en beven, en die dankzij jou het hijgen van hun hart kunnen pareren. We gaan weer naar huis en ik klim de trap op naar de schrijfkamer, waar ik op papier zal zetten wat meteen weer gedeletet kan worden. Met andere woorden, ik heb niks te zeggen, ik rep over nagenoeg niks, en ik hoop daarmee het boek te vullen dat velen, zo niet iedereen, troost kan bieden. Tussen de deemsterende zinnen door kijk ik niet naar beelden die iemands brein, en dan zeker het mijne, kunnen verwoesten. Ik lees geen artikels geschreven door degenen die nergens bij waren, die alles hebben van horen zeggen, die niet verder kunnen kijken dan de lucht die uit hun droge kelen ontsnapt. ‘Bent u derhalve opgehouden met schrijven, meneer Brusselmans, of is dat te vergezocht?’ Nee, het is niet vergezocht, de zinnen die ik uit m’n vingers laat komen, mogen gerust weer in die vingers kruipen, waar ze immers veilig zitten. Het boek kan afwezig blijven. Roepen doe ik niet meer, m’n wanhoop uitschreeuwen is voorbije tijd, van dorre verwoeste oorden betere plaatsen maken is geen taak meer voor mij. Ik hou op, voor de zoveelste keer, met de werkelijkheid bij elkaar te fantaseren, en met naïef te veronderstellen dat een schrijver enig verschil kan maken. Ik ga naar beneden, we eten een maaltijd waarvoor geen dieren zijn gestorven. Sommige mensen vreten dieren als waren ze beesten, sommige mensen vreten mensen alsof ze met graagte vernietigen, sommige mensen hebben geen toekomst, en zeker geen verleden. Sommige mensen zijn niet goed opgevoed.